ЗМІСТ

Опівнічний бенкет

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

У День літнього сонцестояння на затишному британському узбережжі має відбутися відкриття відпочинкового комплексу «Маєток», господиня якого ретельно перевіряє, кого ж можна запросити на відпочинок мрії, і навіть… стежить за всіма гостями завдяки камерам спостереження, аби не допустити «поганої енергії» на територію.

Однак камери не здатні відстежити привидів минулого, які виходять з лісової темряви. До того ж підприємницька жилка господині «Маєтку» не до вподоби місцевим жителям, які не хочуть, аби від них закривали територію пляжу заради елітних гостей. Тож опівнічний бенкет на честь відкриття обертається пожежею, не обходиться і без жертв…

Хто такі Птахи і чому вони мусять помститися, що за гостя ховається в одній із хатин і які таємниці приховує чоловік господині маєтку — відомий архітектор — читайте в гостросюжетному детективі британської письменниці Люсі Фолі.

Кім, за десять чудових років співпраці.
Дякую тобі за все!

Ліс

Холостий хід двигуна на узліссі вночі.
Повідомлення, залишене у дуплистому дереві.
Поклик.

Лисиця, яка вишукує слід кролика в опалому буковому листі, раптом зупиняється. Підводить голову, нашорошує вуха, піднімає лапу, а тоді розвертається і тікає. Сови припиняють свій нічний хор, безмовними блідими примарами злітаючи з гілок, щоб знайти в лісі іншу місцину. Невеличке стадо оленів розбігається з більшим шумом, продираючись крізь зарості, поспішаючи втекти.

Щось рухається поміж дерев, порушуючи звичну нічну гармонію. Тіні з формою, з матерією. Шурхотять листям, ступаючи по лісовій підстилці, ламаючи суччя і гілки папороті.

Глибоко в лісі тіні збираються. Та сама галявина, якою вони завжди користувалися — і їхні попередники до них, відколи почали з'являтися легенди. Дивна зграя. Чорні шати, звірячі голови. Народжені у невідомих глибинах лісу: образ із середньовічної дерев'яної гравюри, похмура казка, якою лякають неслухняних дітей. У сучасному світі, світі зайнятості, швидкості і зв'язку, вони не мають сенсу. Але тут, серед дерев, захований від місячного і зоряного світла, вже сучасний світ здається казкою: він інакший і дивний.

Неподалік у лісі у своєму кабінеті сидить старий: переобладнана хатина, оточена віковими деревами.

Двері прочинені. Тепер, коли запала темрява, у повітрі відчувається холод. Він заповзає у відчинені двері, перебирає папери на столі.

Перед чоловіком лежить одинока пір'їна, її чорний пух ворушиться на вітерці.

Старий не звертає на неї жодної уваги.

Не звертає жодної уваги, бо мертвий.

Червень 2025, вечір відкриття

Белла

Сьогодні вечір відкриття «Маєтку» — «нової перлини узбережжя Дорсету». Увесь видовищний антураж назовні: вражаючі морські панорами, смарагдові галявини, що простягаються до краю скелі, безбортний басейн, який спроєктував Оуен Дейкр. Але на цьому боці, з боку суші, існує інший світ. Зарості густого, древнього лісу за головною будівлею, до якого гості можуть дістатися низкою гравійних доріжок, що звиваються між «Лісовими Хижами». Одна з них моя.

Я зачиняю двері. Йду на звуки музики і сміху крізь фіолетові сутінки до вітального фуршету, який відбувається на самісінькому краю лісу. Я входжу в розкішну атмосферу лісового грота. Сотні ліхтариків звисають з гілок. Грає професійна арфістка. Антикварні килими та величезні декоративні подушки розкидані по лісовій підстилці з богемною недбалістю. Я сідаю на одну з них і до дна перехиляю коктейль «Лісовий дух» — «з додаванням місцевої березової гіркої настоянки і джину з розмарином».

Запрошені гості походжають навколо, балакучі й схвильовані очікуванням вихідних під сонцем біля моря, на яких вони лише їстимуть, питимуть, плаватимуть і веселитимуться. Багато з них, здається, знають одне одного: блукаючи, радісно верещать, наштовхуючись на давніх друзів, деякі розляглися на килимах і кличуть знайомих приєднатися. Атмосфера розслаблена, хоч і приправлена слабкою ноткою соціальної конкуренції.

Ніхто не користується виданими ультрам’якими вовняними ковдрами, тому що — хоча сонце вже сідає — ще й досі достатньо тепло для одношарового лляного одягу (а такого тут багато). Перша ознака спеки, що насувається.

У центрі цієї картини, наче королева фей — наче Титанія на своєму лісовому троні, — сидить власниця «Маєтку». Франческа Медоуз. Вона світиться у блідо-рожевій нарядній сукні з відкритими плечима з м’якого матового шовку, волосся хвилями спадає по спині, обличчя сяє у світлі

свічок. «Здійснення мрії, — так вона сказала у статті. — Я щаслива поділитися цим місцем із кожним». Ну, принаймні з кожним, хто може це собі дозволити. Але хто присікатиметься до слів?

Роззираюся навколо. Мабуть, усе це здається справжньою ідилією, якщо ви зі своїм супутником або з більшою компанією, якщо приїхали сюди на вихідні, щоб відпочити від міста. Можливо, лише мені атмосфера не видається аж такою розслабленою і приязною.

Я чекаю, поки алкоголь подіє, кидаючи очима на густіші тіні між деревами, на нерівну стелю з гілок, освітлену ліхтарями, і на власну сукню: лляну, так, але зі зрадницькими складками, які свідчать про те, що її щойно дістали з пакета. Але єдине місце, на якому мій погляд затримується знову і знову — я нічого не можу з цим вдіяти, — це обличчя Франчески Медоуз. Вона така умиротворена. Така збіса вдоволена.

Раптом у глибині лісу чути метушню. Вона різко зиркає у той бік. Гості замовкають і вдивляються у пітьму. Арфістка перестає грати.

Зненацька до грота вривається група новоприбулих. Не у лляних одежах. Різношерста компанія у туристичному взутті. Переважно жінки, з пірсингом і татуюваннями та відрослими сивими коренями волосся. Франческа Медоуз не рухається, її посмішка не обривається. Але до них, наче за мовчазним наказом, підходить одна з працівниць — низенька білява жінка у білій сорочці й на підборах, можливо, менеджерка. Вона говорить тактовним шепотом. Але лідерка цієї пошарпаної зграї має іншу думку.

— Мені глибоко насрати, — каже вона. — Право проходу існувало тут століттями — ще до того, як цей будинок взагалі з’явився. Це ви порушники. Місцеві жителі завжди ходили цим лісом... використовуючи його деревину, його флору і фауну. У цьому місці спостерігається унікальний перетин лей-ліній. Ось так не підпускати людей до землі — до їхньої землі — це зло. Це свого роду вбивство.

Вона дивиться через голову жінки прямо на Франческу Медоуз і кричить:

— Я, до речі, з вами розмовляю! Мені байдуже, що ви явно підкупили місцеву раду, хай у який спосіб. Ми вважаємо, що ці ліси належать нам більше, ніж колись належатимуть вам. Тож, може, просто дозволите нам пройти, або ми справді можемо влаштувати скандал. Що обираєте?

Менеджерка невпевнено відступає на крок. На долю секунди кидає погляд на власницю. Франческа Медоуз ледь помітно киває золотоволосою головою. Потім менеджерка бурмоче щось незваній компанії. Що б це не було, здається, це працює, бо після хвилинного обговорення вони ідуть далі своїм шляхом. Прямісінько через галявину — відразливо роззираючись навколо. Під силою їхніх ворожих поглядів розслаблені гості сідають трохи рівніше, поправляючи зім'ятий одяг. Одна з прихожих перекидає ногою коктейль, і група йде геть під звук розбитого скла.

Арфістка повертається до музики, бармен береться за шейкер.

Але я це відчуваю. У повітрі щось змінилося.

Рекомендована література

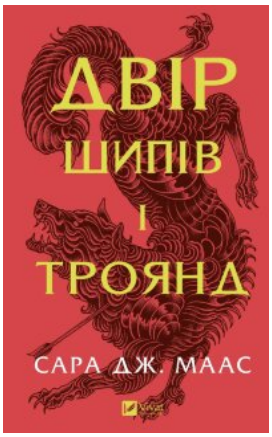

Двір шипів і троянд

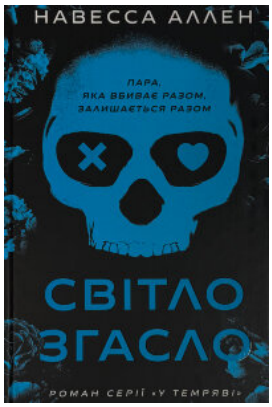

У темряві. Світло згасло. Книга 1

Убивство на полі для гольфу

Смерть на Нілі

Бріджертони. Пропозиція джентльмена

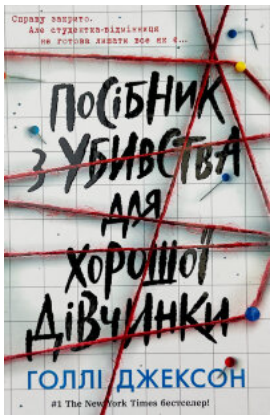

Посібник з убивства для хорошої дівчинки. Книга 1

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ